

RUTİNLERİN ARASINDA YOK OLMAMAK!..

Doç. Dr. Erol KÖKTÜKK

Her sektörde, sektör sorunları zaman zaman tartışılır; toplantılar, seminerler, sempozyumlar yapılır; çözümler üretilir; kamuoyuna açıklamalar yapılır. Günün yaşanan atmosferi içinde mesleki sorunlar ön plana çıkar, sektörle ilgili yoğunlaşmalar gözlenir. Etkinlik biter, bir dahaki etkinliğe kadar birçok şey bırakıldığı gibi kalır. Ne yazık ki, sonraki etkinliklerin çoğu da, öncekinin başladığı yerden başlar. Yani gelişme hızının birimi, “kaplumbağa hızı”dır.

Bizde de bu süreç yaşanıyor. Mesleki mücadeleyi süregen kılma, sorunlara karşı ardıcıl uğraş verme, toplantı sonuçlarını yaşama, yaşamımıza geçirme konularında topyekün hareket ettiğimiz söylenebilir mi? 10 yıldan beri ekilen tohumlar mı acı meyvelerini veriyor yoksa? Depolitizasyon, değer yargıları erozyonu, uğruna uğraş vermeyi gerektirecek inanç yoksunluğu, ilişkilerde kopuşmalar... Sonuçta tüm toplum düzeyinde gözlemlendiği gibi, sektörde de atomize bir yapının oluşması...

Tek tek iyi niyetli çabalar içinde olursa bile, geneldeki görünüm, eylemsizlik... Sektör sorunlarına karşı duyarsızlık... Sanki sonuçta bu sorunlar bizi kuşatmayacakmış gibi ilgisizlik... Bu eylemsizliğin, duyarsızlığın, ilgisizliğin giderek yapıya dönüşmesi... Hatta çözüm önerilerinin yaşama geçmesi önündeki en büyük engel olması...

Çevremizde gelişen olaylara “ben”i aşip “biz” gözüyle bakamayınca, kazanımlar yerine yitirimler başlamaz mı? Bu olursa, bunun anlamı, ilgisizlik sonucu oluşacak tehlikeyi bugünden kabullenmek olmaz mı? Eğer bu olanaklı değilse bugünden bir şeyler yapmak gerekmez mi? Bir şeyler yapılamıyorsa, bunun tinsel muhasebesinden kolayca kurtulunabilir mi? Bu, bu kadar kolay mı?

Günümüzde sektör içinde ve sektörü oluşturan kurumların içinde devingenliğin (dinamizmin) giderek yok olduğu gözlenmektedir. Bu yok oluş, sorunların çözümünde sektör dışı karışmaları olağanlaştırmaktadır. Alt düzeylerden başlayarak, haritacılık hizmetlerinin bizim uzmanlık alanımızdan olmayan ilgililerce yönetildiği, üst düzey atamalarda da, uzmanlığın gerektirdiği uzman elemanlar yerine, başka ilişkilerden köklendiği ayan-beyan olan atamaların yapıldığı izlenmektedir. Ve kurum içi devingenlik yokluğu, ancak fısıltılı yakınmalarda dile getirilen, etkisiz ve anlamsız tavırları doğurmaktadır.

Günümüzün temel sorunu, toplum içinde “birey” olarak ayakta durma, geliştirilen uzmanlığa dayanarak mesleki mücadele verme, çağdaş düşüncelerle donanma ve evrenselleşmiş değer yargılarını ardıcıl savunmadır. Ama tüm bunlar için birey olabilmek zorunludur. Toplumsal ilişkilerin bileşkesinin gücü doğrultusunda “birey” olabilen kişi, böylece kendisini değişik baskılardan kurtarabilir, gelişiminin altyapısını kurar ve olaylara yön verme gücüne erişir.

Çalışılan, ekmek yenilen kurumlarda, birimlerde, günlük-gündelik ya da belli bir takvime bağlanmış işler yapılırken; yaşamın, yaşamış olmanın, bir meslek ilgilisi olmanın ve bir meslek ilgilisi olarak yaşamın gereklerini yerine getirme sorumlulukları unutulmamalıdır. Yaşamış olmaya bir anlam kazandırılması ancak böyle olanaklı olabilir. Ters durumda, günlük yaşam, yaşamın kendisine dönüşebilir; ayrıntılarda gizlenen şeytan, günlük yaşamın içinde, toplumsal yaşamın güzelliklerini boğazlayabilir. Birey olmak, bu şeytanı alt etmenin de ön koşuludur.

Bir sektörün, bir meslek grubunun ilgilisi olduğumuza göre, birikimlerimiz, yeteneklerimiz

doğrultusunda o sektörün yaşamına, gündelik olandan daha fazla katılmak gerekmektedir.

Kuşkusuz bu, bir güdülenme sorunudur. Amaçsız yaşam anlamsız olacağına göre, amacı ortaya koymak; bunu yaparken ise, bireysel olanı toplumsal olanın 100 metre önüne koymamak gerekir.

Aristo, “bütün, parçaların toplamından daha fazladır” der. Bugün akıl almaz sektör sorunları yaşıyorsak, bütün olamadığımızdandır. Bütün olabilmenin çimentosu ise, iletişimdir. Sektör içinde daha çok ve yoğun iletişim, kurumsal ve kişisel ilişkilerin geliştirilmesi, ülkeyi nirengi ağlarıyla ören bir mesleğin ilgilileri olarak, deneyimleri iletişim ağları kurmada da konuşturmak, bütün olma sürecini hızlandıracaktır. Özellikle meslektaşlar arası ilişkilerde hoşgörülle, önyargısız, sevgi ve saygı dolu, nesnel, karşılıklı anlayışa ve birbirimizi anlamaya çalışma temelinde kurulacak bir iletişim, yaşamının ve var olmanın anlamını güçlendirecektir.

Bu nedenlerle, bugün ve gelecekte, günlük rutinlerin tutsağı olmadan, zaman zaman da olsa onların arasından çıkarak, topluma karşı, ait olduğumuz gruba karşı, çağımıza karşı, gelecek kuşaklara karşı sorumluluklarımızı anımsayabilsek, bir şeyler yapabilesek, yok olmadığımızı, yani var olduğumuzu gösterebilesek...

Çünkü “dünya işleri” hiç bitmeyecek ve “dünya malı” “dünyada” kalacak...